

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 4573/2022
22.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић адвокат из ..., против туженог Дома здравља Панчево из Панчева, чији је пуномоћник Александра Смилевски адвокат из ..., ради исплате накнаде трошкова за исхрану и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2275/22 од 02.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2275/22 од 02.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2275/22 од 02.09.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 749/21 од 18.04.2022. године у првом ставу изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилца тражила да се тужени обавезе на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.06.2017. године до 31.05.2020. године, у новчаним износима наведеним у том ставу изреке првостепене пресуде са законском затезном каматом од доспелости сваког новчаног износа до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Основног суда у Панчеву П1 749/21 од 18.04.2022. године тако што је одбијен захтев тужилца којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 139.968,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да накнади туженој трошкове првостепеног поступка у износу од 87.340,00 динара, а ставом четвртим изреке и трошкове другостепеног поступка у износу од 79.687,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведене одредбе, на коју се ревизијом указује, није законски разлог за тај правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са члановима 355. став 5. и 396. став 3. ЗПП. Одредбом члана 355. ЗПП прописује садржину првостепене пресуде и сходно се не примењује у поступку пред другостепеним судом, у смислу члана 385. став 1. тог закона, док одредба члана 396. став 3. истог закона прописује садржину образложења другостепене пресуде којом се укида пресуда првостепеног суда због битних повреда одредаба парничног поступка и није примењива у овом случају када је другостепени суд преиначио првостепену пресуду.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу са туженим, на пословима ... . У спорном периоду тужени је вршио обрачун тужилине плате применом одређеног коефицијента на прописану основицу и тако обрачунату камату јој исплаћивало. У платним листама тужиле нису посебно исказани трошкови за исхрану у троку рада и регрес за коришћење годишњег одмора.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да спорни правни однос у којем тужила потражује исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора има најпре применити одредба члана 118. Закона о раду којом је запосленима признато право на накнаду предметних трошкова (став 1. тачке 5. и 6). По становишту тог суда, износи спорних накнада нису исказани у платним листама, нити се може утврдити у ком обиму оне учествују у структури коефицијента за обрачу ни исплату зараде, због чега није доказано да су исте заиста и исплаћене тужили. Из тих разлога, првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев и тужили досуђено новчано потраживање у висини утврђеној налазом вештака.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби туженог, закључио да је нижестепени суд погрешно применио материјално право па је зато преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

По становишту тог суда, одредбе Закона о раду се супсидијерно примењују и на запослене у државним органима и органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама (члан 2. став 2), односно ако посебним законом, положај, права обавезе и одговорности запослених нису уређени на другачији начин. Плате, додаци, накнаде и остала примања запослених у државним органима и органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, као и запослених у јавним службама које се финансирају из доприноса за

обавезно социјално осигурање уређен је Законом о платама у државним органима и јавним службама. Наведеним законом, који је по питању плата, накнада и осталих примања запослених у државним органима и органима територијалне аутономије и локалне самоуправе, односно јавним службама, посебан закон у односу на Закон о раду прописано је да се плата одређује множењем основице са коефицијентом (члан 2); да основицу за обрачун плата утврђује Влада Републике Србије (члан 3) и да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему и да садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (чланови 4. и 5). Коефицијенти за обрачун и исплату плата уређени су Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запосленим у јавним службама коју је донела Влада Републике Србије на основу члана 8. наведеног закона.

Означени прописи примењују се и на тужиљу запослену у јавној служби - здравственој установи. Посебним колективним уговором здравствене установе чији је оснивач Републике Србија, Аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе није посебно предвиђено право запосленог на трошкове исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

На основу изложене правне аргументације другостепени суд је закључио да су спорна примања садржана у коефицијенту за обрачун тужиљине зараде и да право на исте не предвиђа ни означени посебни колективни уговор, због чега тужиља неосновано потражује њихову исплату.

Овакво правно становиште прихвата и ревизијски суд, због чега наводе ревидента о погрешној примени материјалног права оцењује као неосноване. Плате, накнаде и друга примања у јавним службама регулисана су посебним правним режимом којим су спорне накнаде трошкова за исхрану у току рада као и регреса за коришћење годишњег одмора урачунате у коефицијент за обрачун и исплату плата, због чега нема места примени члана 118. тачка 5. и 6. Закона о раду. Није спорно да се из коефицијента за обрачун тужиљине плате, утврђен у складу са означеном Уредбом и из исплатних листа не види његова структура, односно номинални износ који представљају те накнаде. Међутим, та чињеница сама по себи не ствара основ за њихову исплату која је извршена кроз тужиљину плату обрачунату применом коефицијента за њен обрачун.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изеци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић